

Josep de Goma

Joan Alou Mir

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

La probabilitat de que les trajectòries de les vides d'Eulàlia i Josep es creuessin era menys que ínfima.

Josep de Goma freqüentava les aigües del clavegueram del submón on viuen els intocables, els prostíbuls requincalla, i la suor i la sang dels rings en gimnasos infectes.

Eulàlia habitava palaus de cristall, freqüentava l'oració i frenava la concupiscència. Mai es barrejava amb la gent del poble, a la qual ignorava per ser, sense proposar-s'ho, transparent als seus ulls. Eulàlia seguia un rígid codi de comportament que la seva educació i la família li havien imbuït.

Encara que d'Eulàlia s'ha descrit les seves característiques morals, res s'ha dit de quin era el seu aspecte físic. Una paraula és suficient per fer-ho: encantadora. Charmant, que es diu en francès. Però tan charmant que mai abans s'havia vist a una noia en tota Eivissa que ho fos tant. Charmant, fins a extrems de bogeria. En fi: rossa, pell delicada, faccions com de marbre de carrara, no molt alta, però com si Fídies hagués aconsellat a Déu a l'hora d'esculpir-la.

Alguna cosa degué veure Eulàlia en aquell cartell anunciador del combat de boxa que a nosaltres se'ns escapa. Però, ella, quan el va veure aquí ferrat, en el vidre de la porta del Cafè de Plaça, alguna cosa es degué remoure en les seves delicades (i encantadores) entranyes. Alguna cosa degué veure en aquella fotografia, més d'un color blavenc destenyit que blanc i negre, que la va inquietar i la va distreure dels seus habituals pensaments.

Al racó a l'esquerra del públic, Josep de Goma, el tigre de Santa Eulàlia, calçons curts de color groc y retxa blanca vertical a cada costat. Al racó de la dreta El Azor de Chamberí, malcarat, amb el cul que quasi no li toca el banquet de nerviós que estava, encara que hi era assegut, intranquil, baixet i moreno, calçons curts color vermell com el foc de l'infern i una retxa negra de dos dits d'amplada a cada costat del calçons.

Els segons donen les darreres instruccions: que no s'acosti, que no s'ha t'acosti, mantén-lo enfora, si s'acosta massa aferra-t'hi, que pegui i no et ferí, alerta a la cella dreta que la tens delicada esquiva'l, que es cansi; ben a prop, al fetge, als ronyons, que no et fugi.

Una gran cridòria dels espectadors fa de salsa que tot ho lliga: la gent, el ring, l'àrbitre, el públic, les forces vives assegudes a primera fila, l'alcalde i el purot que fuma, l'Eulàlia...

L'Eulàlia esta molt nerviosa, no es comprèn a ella mateixa, què dimonis em passa?, mai no havia estat presonera d'un estat de nirvis com aquell. I la mirada, que no la pot apartar d'aquell Josep de Goma.

Eulàlia es va presentar l'endemà, a ca na Lita, devers mig dia, per tal d'assegurar-se de que Josep ja hauria dormit suficientment, si era el cas que necessitava reposar de les seves ferides.

Lita era una versió mediterrània dels tres micos de la Índia, en el sentit de què el seu ofici, a més del d'hostalera, consistia en escoltar, veure i callar.

De tal manera es comportava, per convicció pròpia i perquè era el millor per al negoci, tal com ho havia

comprovat al llarg de molts anys d'ofici, primer com a usuària de les pensions d'aquest calibre i, més tard, com a propietària d'una d'elles, la pensió Lita, que regentava amb molt de seny i molta cura, cosa que li proporcionava uns elevats ingressos.

Combinava amb extraordinària habilitat el tipus de clients que tenia. Eren dos. Per una banda, n'hi havia mitja dotzena de fixos, dels que hi vivien permanentment, Josep de Goma era un d'ells.

Llavors, tenia també les habitacions que llogava per hores, per dir-ho d'una manera fina. Aquestes eren les que més benefici li donaven. Les al·lotes que les empraven per tenir comerç amb els seus acompanyants esporàdics ja sabien bé el protocol que havien de complir. Entraven i es dirigien a la senyora Lita per tal de pagar-li per endavant el preu de l'habitació. Mentre, l'acompanyant esperava a un espècie de reservat que hi havia just a l'esquerra de l'entrada a la pensió, a través del qual es podia accedir a l'escala que conduïa al pisos. Ni la senyora Lita sabia amb qui havia entrat aquella al·lota.

Així li anava bé el negoci. Ella era molt de creure en la frase aquella que diu que si va bé no ho canviïs. I res no canviava, si de cas ho millorava, però el negoci el mantenia en la seva essència.

No ho canviava i per això acumulava la riquesa que acumulava.

De ben segur, es deia la senyora Lita a sí mateixa, en aquells freqüents i agradables moments que tots els avars empen en comptar el seus cabdals, guarits per la

fosca de la nit, i a la dèbil llum tremolosa d'una espelma, que ningú a tota l'illa es pot imaginar l'elevada quantitat de diners, en bitllets i joies d'or i brillants, que tinc guardats a baix de la rajola.

Allò de la rajola era un dir, o una metàfora. Tenia els cabals guardats a una caixa amagada darrere un tros de marès prim, fals a darrere un quadre de la verge Maria que tenia penjat a dins el seu dormitori (així mateix era una mica de paradoxa que fos aquell quadre de la Verge Maria que guardava els diners que la Lita havia guanyat d'una manera tan poc virginal, en fi, això era una nova manifestació de la crua realitat de la vida). Si es despenjava el quadre, no es coneixia res, perquè el tros de marès, pintat de blanc com la resta de l'habitació estava molt ben dissimulat. No es veia cap trenc detectable a la superfície. Per obrir la capsa de les sorpreses, es tractava de pitjar a la part de baix del marès i, aleshores, a quest voltava sobre si mateix, mitja volta i es produïa l'esperat abracadabra o l'obri't sèsam que tan i tan agradava a la Lita contemplar sovint, sovint. Un antic amant, que ja era mort, fou qui li havia preparat el dispositiu i havia donat sempre molt bon resultat, perquè dues vegades en els darrers quinze anys havien entrat a robar a la pensió i els lladres no se n'havien duit res mai.

El fet d'haver-se topar amb Josep de Goma va ser el més crucial de l'existència de n'Eulàlia. Ja no hi havia camí de tornada. Com si en el joc que ella havia vist jugar varies vagades, en el qual dos equips d'homes estiraven fort, cada equip l'extrem d'una corda, i aquesta corda s'hagués romput de cop en sec i ja no es pogué

tornar a afegir. Així havia quedat la seva ànima. Ja tot li era igual excepte enconstrar-se amb ell. La devoció religiosa, aquell orgull que sempre mostrava davant les seves amigues quan elles parlaven dels al·lots que els agradaven, com si ella estigués per damunt les altres i tot això fos bo de vèncer amb un simple acte de voluntat, havien quedat oblidat en un sol instant.

N'Eulàlia, preocupada i decidida, va tocar a la porta i Josep obrí tot d'una.

No fou necessari que es fessin presentacions, encara que així es va fer.

Qui va mirar primer dins els ulls de l'altre?, qui va agafar la mà de l'altre? Impossible saber-ho.

No hi hagué paraules intermèdies entre ells dos. Immediatament esclatà una voràgine de carn i sexe, com si fossin lleons que esperaven a ser amollats al coliseu romà contra un pobre cristià disposat a ser cruelment martiritzat. O, millor, un lleó ferotge llençat contra l'altre, igualment ferotge. No hi havia manera de saber qui hi posava més passió.

Passaren un parell d'hores fins que s'hagueren de rendir esgotats físicament.

Quan, ja de nit, sortiren, varen sentir un renou, unes passes. Es varen mirar. Josep digué:

Això és la Lita que se'n va a jeure. Espera, tinc una idea.

Quina idea? Demanà Eulàlia.

La seguirem. Segur que duu els diners que ha fet durant el dia per posar-los a la caixa on els guarda.

Però, i què vols fer?

Tu seguim i no facis gens de renou.

Després, a l'aguait per la retxillera il·luminada de la porta de la cambra de la Lita, Josep la veu com treu la capsa del tresor. Sigil·losament i per l'esquena, en Josep si acostava amb passes de goma, li pega un cop de puny al clatell i la dona cau a terra, ell agafa el tresor i el buida dins un saquet de tela que abans avia agafat de la seva cambra.

Fugen, de nit, s'embarquen cap a Mallorca. Confien que ningú no els trobarà i que tindran una vida plena de benaurances.